

[Aksel Larsen.]

lukkende fordi der måtte gennemføres en finanspolitisk stramning, befolkningens forbrug måtte skæres ned, ellers fik vi en forfærdelig overophedning, som man havde sikkerhed for var undervejs. Det ville være rart, hvis ministrene kunne blive enige, og jeg opfordrede dem jo til det ved første behandling. Jeg ved ikke, om de er blevet det, — det får vi at vide nu — men begge grunde kan vel ikke være rigtige på samme tid.

I øvrigt er der intet, der sandsynliggør, at en sådan overophedning og overbeskæftigelse vil komme, og hvad angår den finanspolitiske stramning, får vi også nu, efter at vi har set det materiale, der er fremkommet fra udvalget, vor tvivl om det. En finanspolitisk stramning burde give kasseoverskud, men i finansloven budgetteres der med et kasseoverskud på 182 mill. kr., og nu regner man med, at efter denne finanspolitiske stramning kan der håbes på et kasseoverskud på 453 mill. kr. Ja, det er da i hvert fald ikke alverden, det kan bestemt ikke redde hverken det ene eller det andet, bortset fra at vi har erfaringer for, at når regeringen budgetterer med et kasseoverskud på 450 mill. kr., så forvandles det i løbet af få måneder til et underskud, og vi har ingen grund til at tro, at ikke det samme vil være tilfældet her.

Jeg tror, at afgiftsforhøjelsernes begrundelse er en helt anden, nemlig at regeringen har brug for flere penge til at afholde statsudgifter for, nuværende og kommende, og herpå tyder jo også regeringens krav om en udskrivningsprocent for kildeskatten på 95, som vil give den milliardindtægter ekstra i skatter. Hvis regeringen bl. a. på grund af sin reformiver med de mange udgiftkrævende reformforanstaltninger, som samtidig vil bringe meget brydsomme forhold og stort virvar i administrationen af staten og kommunerne, har brug for flere penge dertil, burde den i det mindste sige det og ikke komme til folketinget og forlange flere penge gennem afgifts- og takstforhøjelser og påstå, at det er slet ikke, fordi vi egentlig har brug for dem, men det er af hensyn til værn for valutaen eller af hensyn til den frygtede overophedning.

Jeg ved ikke, om regeringen er panikslagen, forvirret eller målbevidst, men jeg ved, at naturligvis var det en alvorlig

situation under valutauroen, da det blev definitivt afgjort, at den tyske mark ikke blev opskrevet. Men det er mig noget forbavsende, og her må jeg gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, at regeringen ikke i en sådan situation, før den iværksatte foranstaltninger, det være sig panikforanstaltninger eller fornuftige foranstaltninger, rådførte sig med folketingets partier. Det tror jeg enhver anden ansvarlig og ansvarsbevidst regering ville have gjort. Men regeringen rådførte sig med sig selv og med sine rådgivere, af hvad art de så er, hvorpå den satte diskontoen op og forberedte det, vi nu behandler her. Den kom altså med andre ord til folketinget med diktater, som den på en eller anden måde har bragt frelst igennem sine tre partier, og vi vil i hvert fald ikke være med.

Hvad vi mener regeringen i stedet for kunne gøre, har jeg redegjort for ved første behandling; hvis det ikke er sivet ud, skal jeg gerne gentage det nu eller ved tredje behandling, og dermed kan jeg kun sige, at man vel har forstået, at vor velvilje over for regeringens forslag er mindre end minimal.

Jeg må tilføje, at det obligationslotteri, som skal redde gamle Danmark, vil vi overhovedet ikke beskæftige os med.

Sigsgaard: Selv om benzin- og motorafgifterne nok kan have ganske væsentlig betydning for os alle sammen, er det ikke de afgørende elementer i den løsning, regeringen nu her stiller forslag om eller til dels har gennemført. Det er en noget besynderlig sag, at folketinget her behandler, hvad jeg altså vil kalde de mindre vækster i regeringens buket: benzin- og motorafgifterne, men de mere dybtgående indgreb som diskontoforhøjelsen og opbremsningen i den offentlige aktivitet har folketinget ingen indflydelse på, dem kan tinget bare tage til efterretning og måske sige onde eller gode ord om, men vi har ingen indflydelse på dem.

I mange henseender viser situationen her, at tinget fungerer som et ekspeditionskontor, som de forskellige indgreb rent formelt skal passere. De reelle afgørelser er truffet længe inden behandlingen her, og en række indgreb træffes der jo ikke engang formel beslutning om her i folketinget. De afgørende økonomiske beslutninger tages ikke af folketinget, men af regeringen, Nationalbanken,